

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Carn de senglar | Fa quaranta o cinquanta anys va iniciar-se el despoblament de nombrosos masos del nord de l'Empordà i la Garrotxa. Aquelles cases de pagès que, quan jo tenia vuit o deu anys (en tinc setanta-un), visitava amb el meu pare, castrador, al cap de poc temps van quedar deshabitades —canvi generacional, sous «turístics», nòmines de vila. Això va propiciar que els senglars es fessin amos d'aquells prats i boscos, i que s'hbridessin amb el porc domèstic —avui deu haver-hi ben pocs senglars «purs». De més, la cuina casolana del senglar va anar-se perdent a favor del bistec o de l'orada de gàbia a la planxa. La invasió, doncs, del porc solitari (*Porcus singularis*) ha estat tremenda fins i tot a les perifèries urbanes; causa accidents de trànsit, malmet les collites... Al Fòrum Gastronòmic de Girona d'enguany, l'expert Salvador Garcia-Arbós n'ha recomanat el consum, també als menjadors escolars, perquè és una carn que té poc greix, i és saludable i barata; Marc Puig-Pey n'ha elaborat receptes accessibles, i els Roca han explicat que és fàcil de cuinar, i han arribat a presentar un xuixo de senglar! A veure, doncs, si a la bestiola se li lleva l'estigma de «difícil», i s'arriba a consumir el 50 % dels senglars que es cacen i que actualment es llencen.

>> Senglars abatuts per caçadors al terme municipal de Colera. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT AVUI (EUDALD PICAS).

Joventut robada | És el que van perdre la nòmina de la Lleua del Biberó, si no és que els van eliminar a l'Ebre. És el calvari que hauria viscut el germà del meu pare si als disset anys hagués so-

breviscut a la matança de Pàndols i Cavalls organitzada per Negrín, Líster i El Campesino. Tornant als supervivents, empresonats pel franquisme triomfant, van ser enviats a camps de concentració, com els de Barbastre, Deusto o Miranda de Ebro. I després a llocs com la colònia espanyola del Marroc, nominalment per fer-hi el servei militar exigit pel nou règim, però en realitat per fer-hi carreteres, en condicions d'esclavatge. Núria Planells, de disset anys i neta d'un d'aquests martiritzats per les dues Espanyes, ha estirat el fil dels records per refer la memòria del seu avi en forma de treball de recerca de batxillerat. L'obra, que ha merescut el Premi Joaquim Palmada atorgat pel Centre d'Estudis Comarcals, mostra que van passar set anys (dels disset o divuit als vint-i-cinc) de probable risc de mort i de posterior sofriment i humiliació per part d'uns i altres, i que van tornar arrasats de cos i d'esperit, tant, que l'avi de la Núria no va ser reconegut, d'entrada, ni pel seu pare.

El millor tagín | El primer Concurs de Tajine, impulsat per la Fundació Ibn Battuta i convocat pel Fòrum Gastronòmic de Girona, el va guanyar Yassin Zaabouli, de l'hotel Mas Valoria de Peratallada. Una de les participants va ser Fatima Zohra El Berdhi, de La Marmita de Figueres (a la plaça del Dr. Vila), un prestigiós restaurant de cuina marroquina. El concurs es va convocar per l'*iftar*, l'àpat del capvespre del primer dia del Ramadà. El tagín o *tajine* és el nom del plat i també de la cas-

sola on es cuina, de terrissa que pugui anar al foc, i que es cobreix amb una tapadora cònica del mateix material. A Tunis, el tagín és una mena de truita de carn, però a la resta del Magrib consisteix en una mena d'estofat cuit lentament per l'acció del foc basal i els vapors concentrats per la tapadora. Poc tall (vedella, pollastre, xai, sardina...) i verdura diversa i de temporada; tot rossejat prèviament i acompanyat, si es vol, de panses, olives, pinyons, prunes, llimona... Són els nous temps.

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

La dansa urbana | El Festival SÓC de Dansa Urbana i Fusió, que se celebra des de fa tres anys a Torroella de Montgrí, s'ha consolidat com una plataforma on les companyies de dansa amateurs o semiprofessionals poden mostrar les seves habilitats, més enllà dels assajos portes endins o d'eventuals competicions i exhibicions. En l'última edició del festival (el març passat), hi van participar vint-i-dues companyies catalanes, que van exhibir un talent sorprenent per a una disciplina artística en auge. La dansa urbana no és una expressió basada només en passes de ball, sinó que també inclou *performances* i creacions coreogràfiques. De fet, la definició d'aquest tipus de dansa és l'expressió del

>> Espectacle de dansa urbana inclòs en el Festival SÓC. (Foto: AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ)